

1.

Конският фургон лежеше обърнат на една страна. Видяха го, щом се приближиха.

По-късно, когато се връщаше към случилото се Лора Марлин си мислеше, че само едно нещо да бяха направили различно, историята щеше да има съвсем друг край. А кой би могъл да знае дали този край щеше да е добър или лош?

Лора си представяше живота като дълъг коридор – накъде ще поемеш, зависеше от вратите, които отваряш или които сами се отварят пред теб. Съдбата например можеше да реши Лора завинаги да остане в детс-

кия дом „Горски поляни“, където живееше от деня на раждането си, след като майка ѝ беше починала. Сега можеше още да е в старата си стая, да гледа през прозореца сивия бетонен паркинг и да копнее за приключения като на героите в любимите ѝ книги.

Вместо това в коридора на отчайващо еднообразния ѝ живот се отвори широко една врата и там я чакаше не кой да е, а Калвин Редфърн, братът на майка ѝ. Той работеше като риболовен инспектор. Имаше красиво, леко изпито лице, подобно на герой от стар черно-бял филм. Щом научил за съществуването ѝ, той веднага я потърсил. И от пет месеца Лора живееше на улица „Океански изглед“ 28 в красивото крайбрежно градче Сейнт Айвс в Корнуол. За това време тя успя да основи трикрако хъски на име Скай и да се забърка в няколко опасни приключения.

Именно така се запозна и с Тарик – момче от Бангладеш, което стана най-добрият ѝ приятел. Бяха връстници, но иначе много се различаваха един от друг. Лора имаше светлоруса коса и прасковенобяла кожа, а лицето на Тарик беше с цвят на карамел. Над тигровите му очи падаше лъскава черна коса. Преди да срещне Лора, животът на момчето бил ад. В Бангладеш той работел до изтощение в една каменна карьера, а после нелегално го довели в Англия и го продали като роб на едно семейство в Сейнт Айвс, да шие традици-

онни индийски гоблени, които вървяха скъпо и прескъпо на черния пазар. Лора случайно разбра за това и спаси и него, и още деца от робския им живот. Преживяното беше оставило следи върху момчето. То беше слабо и жилаво, но пък много силно. Спомените за миналото понякога помрачаваха тигровите му очи, но веселият му смях бързо пропъждаше сенките.

Тарик и Лора правеха всичко заедно и затова, когато в онази слънчева априлска събота вуйчо ѝ се събуди сутринта и предложи да отидат на пикник в Сенън Коув, тя веднага звънна на приятеля си. Това трябваше да е началото на един прекрасен ден, но...

Първо Тарик закъсня. Тъкмо когато тръгвал от дома на приемните си родители близо до Карбис Бей, докарали котка в спешно състояние и той трябвало да помогне на баща си – доктор Роб Ашуърт, местния ветеринар.

След това Скай, вместо да се качи в колата, се спусна по улицата да гони някаква чайка под одобрителните възгласи на ексцентричната им съседка, мисис Крабтрий.

После се оказа, че в суматохата са забравили кошницата за пикник и трябваше да се върнат да я вземат и естествено, загубиха още време.

Когато най-после поеха по шосето, което се виеше покрай ливади с пасящи овце, закъс-

нявах с около четирийсет минути. Не че имаха някакво разписание, но плановете им бяха други и затова вуйчото на Лора реши да мине по по-пряк път.

– Денят е прекрасен! – заяви той. – Срамота е да губим и секунда от него!

Малко след това заобиколиха едно възвишение и едва не се блъснаха в обърнатия конски фургон.

Ако не бяха светкавичните реакции на Калвин Редфърн, който преди години беше един от най-известните главни инспектори в Скотланд Ярл и беше участвал в множество преследвания, със сигурност щяха да катастрофират. Той натисна рязко спирачките, изви волана и колата закова със свирещи гуми под тъмните корони на дърветата. Децата политнаха напред и опънаха коланите.

Лора отвори очи и срещна тревожния поглед на вуйчо си.

– Лора, добре ли си? Много ме стресна. Добре, че сте с колани. Ако нещо ви се беше случило, никога нямаше да си го простя. Скай, а ти добре ли си? Явно – да, щом си в състояние да оближеш лицето ми. Bravo, Лора, че си го хванала!

Лора излезе от колата с треперещи крака и се подпря на Скай. Кучето изскимтя и близна ръката ѝ. Момичето вдигна очи и погледна Тарик. Тъмната му кожа не можеше да скрие бледността на лицето му. Из-

вестно време никой не проговори. Накрая Калвин Редфърн извади термоса и наля на всички по чаша горещо, подсладено кафе.

– Така по-лесно ще се справите с шока – каза той.

После подаде няколко кучешки бисквитки на Скай.

Тримата стояха в зеленикавия полумрак под короните на дърветата и гледаха фургона, който щеше да ги убие, сякаш е чуждоземен космически кораб, приземил се на пътя им с единственото намерение да им навреди.

– По следите личи какво е станало – наруши мълчанието Калвин Редфърн. – Шофьорът е завил рязко, за да избегне нещо – може би заек или елен, тегличът се е счупил и фургонът се е преобърнал. Доста е старичък... Не ми се мисли какви наранявания е претърпяло понито или магарето, или каквото е имало вътре. Собственикът вероятно е останал невредим, защото е успял да продължи пътя си, както се вижда от следите. Учудвам се, че никой не е потърсил баща ти. Той е един от най-добрите ветеринари в района. Но пък е възможно фургонът да е бил празен. Да, сигурно е било така, защото не виждам отпечатъци от подкови. Във всеки случай щеше да бъде по-добре, ако шофьорът беше съобщил за инцидента, така че полицията да изтегли фургона от пътя. Трябва да действваме бързо, за да предотвра-

тим евентуална тежка катастрофа. Лора, имаш ли нещо против да взема червения ти суитшърт? Ти облечи моя пуловер. Още си в шок и не искам да настинеш.

Докаато Лора се събличаше, вуйчо ѝ намери една голяма пръчка, върза червената блуза на края и я подаде на Тарик.

– Синко, трябва ми помощта ти. Моля те, докато аз говоря с полицията, да застанеш на върха на хълма и ако видиш приближаваща кола, да размахаш пръчката като предупредителен сигнал. Стой на безопасно място встрани от пътя. От другата страна има добра видимост, така че главната ни грижа е това възвишение.

Момчето бързо се запъти към мястото, което му посочи Калвин, а той се облегна на колата и извади мобилния си телефон.

– Лора, би ли ми издиктувала номера на фургона, когато се свържа с полицията?

– Разбира се, вуйчо!

Момичето тръгна към преобърнатия фургон заедно със Скай и внезапно усети как я обзема необясним страх. Клоните на гърветата се преплитаха над главата ѝ като ръце, а гъстите им листа заглушаваха птичите песни и спираха лъчите на слънцето. Лора заобиколи фургона и забеляза старите напукани гуми, изкривените брони и вдлъбнатата задница. Тогава я порази нещо странно. Фургонът нямаше номер! Мястото, на

което трябваше да е номерът, беше празно и добре почистено, сякаш шофьорът го беше избърсал след инцидента. По земята се търкаляха няколко винта.

– Чакай малко, Пийт – каза Вуйчо ъ по телефона и сложи ръка на слушалката. – Какъв е номерът, Лора?

– Няма... Няма номер.

– Как така няма? Да не е паднал при катастрофата? – Той се приближи и на лицето му се изписа учудване. Погледна винтовете на земята и забърсаната броня. – Пийт, тук нещо не е наред. Номера го няма и някой като че ли доста се е постарал да заличи всички отпечатъци. Ще огледам и ще ти се обадя пак. Междувременно ще ти бъда благодарен, ако веднага изпратиш пътна помощ.

Последните му гуми бяха заглушени от смразяващото ръмжене на Скай, който гущеше фургона. Почти веднага отвътре се чу глухо трополене.

Калвин Редфърн замръзна намясто.

– Не мога да повярвам.

– Май нещо помръдна! – изненада се Лора, приклепна и надникна в тъмния фургон. – Вуйчо Калвин, тук има пони! Мисля, че е още живо!

Отвътре се чуха силни удари, а фургонът се разклати.

– Живо е и рита, като чуе звук... – Калвин Редфърн натисна един от бутоните за бър-

зо избирание на телефона си. – Търся Роб Ашуърт! Имаме спешна нужда от ветеринар! Лора, заведи Скай в колата и го заключи! Не искаме да уплаши още повече горкото животно.

Когато Лора се върна, животното риташе толкова силно, че от фургона хвърчаха трески. Тя се наведе и заговори тихо и успокояващо на понито. То закротува, но в този момент през тунела от дървета минаха два автомобила. Предупредени от Тарук, те караха бавно, но от едния се носеше силна музика и животното панически зарита отново.

Калвин Редфърн погледна часовника си.

– Роб ще дойде най-малко след десет минути. Трябва да помогнем на бедното същество, преди да се е наранило още. Лора, помогни ми да разглобим страничната стена. Фургонът е доста стар и е в много лошо състояние. Няма да се изненадам, ако шофьорът е избягал, защото не е искал да го подведат под отговорност. Сигурно е помислил, че конят е умрял.

– А може да е бил крадец на коне – предположи Лора, като дърпаше с всичка сила една от дървените дъски.

Въпреки тежката ситуация вуйчо ѝ се разсмя, докато отвърташе един от винтовете с джобното си ножче.

– Четеш твърде много романи за Мат Уо-

кър – подкачи я той, говорейки за литературния детектив, кумира на Лора. – Винаги търсиш загадки за разрешаване. Не че не съществуват крадци на коне. Има много такива, но не и по тези места. Съмнявам се, че корнуолската полиция е затрупана от съобщения за откраднати понита, изоставени по тихи провинциални шосета.

– Но защо тогава шофьорът е избягал и го е зарязал? – попита Лора и отскочи назад, когато понито отново удари с копито по фургона и я засипа с трески.

– Може да има стотици причини. Може да е бил пиян. Може да е нямал застраховка. Когато дойдохме, понито не помръдваше, което значи, че сигурно е било в безсъзнание. Собственикът може да е решил, че или е ранено фатално, или е мъртво, и е сметнал, че не желае да плаща ветеринарни такси... Има много възможности.

По хълма се приближи грънчащ пикап. Той спря със скърцане до тях и от прозореца се подаде червендалесто, загрубяло от вятъра лице.

– Трябва ли ти помощ, приятел?

Каквото и да имаше във фургона, то поде финална атака срещу изгнилите дъски. Стената на фургона буквално експлодира. Тарик изплашен дотича при тях.

– Какво става? Какъв беше този взрив? Сякаш избухна бомба.

Чу се яростно пръхтене, а съществуващото под дъските се размърда и се надигна. Лора зърна кестеняво ухо и дълга прашина грива, след което животното се изправи на крака и се отърси като феникс, изскачащ от огъня.

Момичето ахна. На светлината на фаровете козината на жребеца изглеждаше огнена, а трепкащите му ноздри бяха алени. Всеки сантиметър от тялото му беше стегнат мускул. Животното стъпи върху отломките на фургона. Беше свършено като статуя и ги загледа със смесица от ужас и гордост.

Калвин Редфърн въздъхна.

– Не съм специалист, но едно мога да кажа със сигурност. Това не е пони.